

Mach vs. Mchangama:

Ny Alliance - bestemt ikke et "oprør fra midten"

17.05.07

Mach skriver: "I det mediepolitiske billede i Danmark er det mere interessant at en lokal Venstremand smækker med døren og melder sig ind i Ny Alliance, end hvad Ny Alliance egentlig dækker over. Jeg finder det forunderligt, at et parti uden partiprogram kan få så massiv medlemstilslutning på så kort tid. Der må virkelig være behov for et protestparti for de højreorienterede, der er trætte af blive set som højreorienterede. Men det er de i Ny Alliance - altså højreorienterede. Noget 'oprør fra midten' er der bestemt ikke tale om!"

Dette er den fjerde duel mellem Trine Pertou Mach og Jacob Mchangama. Mach er uddannet cand.scient.pol. og programmedarbejder i Mellemøstafdelingen hos Folkekirkens Nødhjælp, aktiv i SF og i Udfordring Europa. Mchangama er jurist, ekstern lektor i menneskerettigheder og en af bagmændene bag det liberale webradioprogram Djævelens Advokat.

Alliancen er ikke et oprør fra midten.

Mach skriver: Det KAN gå stærkt i dansk politik. For et år siden fremstod Det Radikale Venstre som en stor succes efter karikaturkrisen. I dag er det fuldstændigt vendt.

For de fleste mennesker var Naser Khaders og Anders Samuelens brud med Det Radikale Venstre en stor overraskelse. Men i virkeligheden er det en logisk konsekvens af de sidste 6 års politiske udvikling i dansk politik. For det første har Radikale Venstres progressive værdikamp været kombineret med en knap så progressiv fordelingspolitik. Det tiltaler to forskellige politiske tendenser: Elsebeth Gerner-Nielsen og kernen i den radikale selvforståelse som den progressive tendens og på højre-flanken den dynamiske duo Khader og Samuelen. De to tendenser har i takt med det Radikales manglende indflydelse udviklet sig til to reelt forskellige politiske projekter.

Denne opsplitning er blevet forstærket af VK-regeringens adfærd: Foghs intime parløb med det stærkt reaktionære Dansk Folkeparti har gjort mange borgerlige – vælgere såvel som politikere - hjemløse. Det Konservative Folkeparti er druknet i dette parløb, fordi taburetten for Bendt Bendtsen har været vigtigere end politisk indflydelse. Det mest interessante ved Ny Alliances dannelse er da også, at de konservatives Gitte Seeberg går med. Hun har gennem længere tid netop kritiseret de borgerlige for at ligge under for Dansk Folkeparti og ikke evnet at

sige fra. Især de Konservative - der de facto har været sat uden for politisk indflydelse af Fogh og Kjærsgaard – kan måske få et problem med Ny Alliances dannelse.

Med andre ord opstår Ny Alliance i det limbo, der er i den borgerlige lejr. Spørgsmålet er, om de kan blive til andet og mere end bare "Khaders parti". Faktisk ved man ikke meget – i det mediepolitiske billede i Danmark er det mere interessant at en lokal Venstremand smækker med døren og melder sig ind i Ny Alliance, end hvad Ny Alliance egentlig dækker over. Jeg finder det forunderligt, at et parti uden partiprogram kan få så massiv medlemstilslutning på så kort tid. Der må virkelig være behov for et protestparti for de højreorienterede, der er trætte af blive set som højreorienterede.

Nok er Khader tilsyneladende populær, men man aner jo ikke, hvad partiet vil?! Det vil sige, det lidt vi ved er, at partiet placerer sig et godt stykke ude på højrefløjen – og det er ikke ligefrem de fordelingspolitiske signaler, befolkningen har sendt det seneste år. Men det er de i Ny Alliance - altså højreorienterede. Noget 'oprør fra midten' er der bestemt ikke tale om!

At Khader & Samuelen var det radikale højre i Radikale Venstre, ved vi alle. Spørgsmålet er derfor, om Ny Alliance vil en ny alliance - eller vil de bare være R'et i Khaders drøm om en VKR-regering? Konsekvensen kan i så fald oplagt være, at Naser Khader kan redde Fogh og give ham 4 år mere ved magten.

Vælgere er parate til reformer.

Mchangama skriver: Ny Alliances fremkomst og den overvældende reaktion derpå er på en og samme tid deprimerende og opmuntrende. Deprimerende - fordi den massive mediedækning og interesse bekræfter i

hvor høj grad har danskerne - som oftest ansporet af en medløberisk og ukritisk presse - på både det mentale og konkrete plan har overgivet ansvaret for dette lands ve og vel til vore politikere. Interessen for Ny Alliance synes at bekræfte, at danskerne har en ufattelig tro på, at det væsentligste ansvar for, hvor velstillet og velfungerende et samfund vi lever i, må og skal overlades til politikere og disses beslutninger. Dette på trods af, at det danske civilsamfund og private aktører og disses ageren er langt vigtigere for vores velbefindende end politikere, der i en kompliceret verden i sagens natur sjældent vil have et bedre beslutningsgrundlag end de mennesker, de repræsenterer og som møder dagligdagens problemstillinger i virkelighedens verden frem for mediernes. Dette giver en selvforstærkende effekt, idet politikere som oftest vil gribe enhver opfordring til at regulere. Når den ene fløjs politiske løsninger har vist sig utilstrækkelige eller fejlslagne, vil den modsatte fløj overbevise borgerne om at lige præcis deres skræddersyede politiske løsninger vil løse problemerne. At borgerne skulle kunne løse problemer synes at være en kættersk tanke. Og sådan kan det politiske spil fortsætte i en uendelighed - mens borgerne må bære de skadelige og utilsigtede konsekvenser heraf, som brikker i et spil, hvor reglerne konstant ændres.

Det opmuntrende ved den folkelige opbakning til Ny Alliance er udmeldingen om en reform af skattesystemet med henblik på indførelse af en flad skat på 40%. Dette forslag er et hårdt tiltrængt opgør med Venstres strenge selvcensur på skatteområdet og den tværpolitiske konsensus om at reformer af velfærdssamfundet - denne særlige og uomgængelige danske trosbekendelse - udgør en form for helligbrøde. Det demonstrerer tillige, at en stor del af de danske vælgere er bevidste om, at politikerne stikker befolkningen blå i øjnene når man i fuld alvor påstår, at en stor offentlig sektor med høj beskatning er den danske velstands forudsætning.

Jo flere danskere, der gør sig den indlysende sandhed klart, at danskernes offentlige velfærdsgoder er baseret på og dybt afhængige af det private erhvervslivs velstandsskabelse, jo større chancer har vi for at undgå et samfund, der langsomt forarmer sig

selv gennem en overtro på naturstridige fænomener, som fx at velfærd fører til velstand.

En stor del af de danske vælgere er bevidste om, at politikerne stikker befolkningen blå i øjnene når man i fuld alvor påstår, at en stor offentlig sektor med høj beskatning er den danske velstands forudsætning.

- Mchangama

Hvordan skal en skat på 40% finansieres? Mach skriver:

Margrethe Vestager har kaldt Ny Alliance en følelse snarere end et parti. I den faktiske situation handler reaktionerne da også om folks opgør med sit eget parti eller med Dansk Folkeparti, eller om, at Naser Khader er så sympatisk. Beskrivelsen passer også på ovenstående ærgrelse over, at folk begejstres over et nyt parti, der leverer nye svar (spørgsmålet er dog, om det reelt har leveret *substantielle* svar!) og begejstringen over et næsten enkeltstående konkret udspil fra Ny Alliance.

Jeg finder det heller ikke specielt opmuntrende, at man kan få flere tusind til at melde sig ind i et parti, man ikke aner, hvor vil hen politisk. Det interessante er imidlertid, at Ny Alliance lancerede sig som et social-liberalt og social-konservativt parti. Men der er ikke meget social-liberalisme eller -konservatisme over flad skat eller over Leif Mikkelsens vision om brugerbetaling på hjemmehjælp og lægebesøg.

Den flade skat på 40% vil betyde, at de rigeste i samfundet vil slippe for at betale adskillige milliarder i skat om året. Hvordan skal det finansieres? Gennem ufinansierede skattelettelser, så de kommende generationer bestjæles? Eller skal folkeskolen, sundhedssektoren, vores ældre betale? Kommunerne har klart sagt fra, med Venstremanden Erik Fabrin i spidsen.

For super-liberalisterne er det formodentlig befriende, at Ny Alliance tør tage bolden op, hvor

RÆSON

Fogh begyndte at tvivle, og levere et rent liberalistisk skatte-forslag. Men det er næppe, hvad midterborgerlige gerne vil høre og bliver ikke dét forslag, der kan gøre op med blokpolitikken.

Nok er det ædelt at ville et opgør med Pia Kjærsgaards indflydelse. Det er indtil videre også dén følelse, der synes at have størst betydning for begejstringen. Men er prisen hard core- liberalisme, Khaders moralske støtte til Irak-krigen, såkaldt effektivisering af kommunerne eller slinger i miljøpolitikken - så er spørgsmålet, hvor længe vinden blæser med Ny Alliance. Det seneste år har vist, at danskerne vil noget andet. Partiets perspektiver er blakkede, når det gælder en ny fordelingspolitik, en saltvandsindsprøjtning til velfærden, en sund og velfungerende offentlig sektor, en anstændig asyl- og integrationspolitik eller en ny dansk udenrigspolitik. I det omfang vi ellers kender Ny Alliances politik i denne person-fikserede medietid.

Bundlinien er, at der er ballade og oprud hos de borgerlige. Det betyder paradoksalt nok, at venstrefløjen får travlt, hvis man vil undgå *four more years* med Fogh-regeringen. Frem for at hoppe på værdi-vognen - hvor det primære er at slynge om sig med lette udsagn som 'værdier betyder noget', 'vi vil en ny alliance', 'vi må stoppe Pias indflydelse' - må venstrefløjen formulere et klart, andet politisk projekt, der ikke bare lefler for fremmedfrygt og fladskærmsiver. Men som peger frem mod en ny start for Danmark.

"Frem for at hoppe på værdi-vognen - hvor det primære er at slynge om sig med lette udsagn som 'værdier betyder noget' - må venstrefløjen formulere et klart, andet politisk projekt. Et projekt, der ikke bare lefler for fremmedfrygt og fladskærmsiver."

- Mach

Spørgsmålet er om Ny Alliance tør holde kursen når medier og politiske modstandere i forening begynder med skræmmekampagner om sociale massegrave, stigende ulighed og afvikling af velfærdssamfundet.

- Mchangama

40%-skat er ikke ultraliberalisme! (men kan Ny Alliance holde fast overfor kritik som Trines?)

Mchangama skriver: At tilslutningen til Ny Alliance ikke kun handler afstandtagen til Pia Kjærsgaard vidner den manglende tilslutning til de

Radikale tydeligt om. Hvis frustrerede centrum- eller centrum-højre-vælgere anså afstandtagen fra DF som altafgørende ville de Radikale - hvis hele identitet synes at ligge i modsætningsforholdet til DF - jo ikke være gået kraftigt tilbage i samtlige meningsmålinger. Der er derfor grund til at tro på, at en stor del af danskerne er stærkt tiltrukket af kombinationen af et borgerligt alternativ til DF og en ansvarlig økonomisk politik, der giver borgerne råderum til i højere grad at tage ansvaret for eget liv og gør Danmark mere attraktivt for udenlandske investeringer.

Det er uomtvisteligt at Ny Alliance skylder et mere komplet partiprogram end hvad de hidtil har fremlagt. Men udover skattesænkninger har Khader & Co også peget på nødvendigheden af at udvide green-card-ordningen, så mere kvalificeret arbejdskraft kan tiltrækkes, hvilket er afgørende for Danmarks konkurrenceevne. Det er et andet punkt, som også appellerer til danskere, der ved at konstant stigende overførsler til den offentlige sektor forringer frem for beriger vores samfund.

At stemple Ny Alliances forslag om flad skat som "hardcore" liberalisme er ligeså misvisende, som det er et slidt retorisk kneb. At danske borgere skal have lov til at beholde lidt mere til sig selv end de afgiver til staten er ikke udtryk for dogmatisk liberalisme. Rent faktisk er en beskatning på 40% betydeligt højere end skattetrykket i f.eks. 1960'erne,

der lå på cirka 25% - i en periode, hvor Danmark oplevede betydelig vækst og velstandsfremgang også for de fattigste. Det er derfor et sundhedstegn at en stor del af den danske befolkning tilsyneladende har fået nok af politikere, som ikke tør tage et opgør med den paniske angst for at støde velfærdsafhængige vælgergrupper fra sig og derfor tyer til bestikkelse af disse gennem kontinuerlige løfter om flere offentlige goder, som fremtidige generationer må betale for.

Spørgsmålet er så om Ny Alliance tør holde kursen når medier og politiske modstandere i forening begynder med skræmmekampagner om sociale massegrave, stigende ulighed og afvikling af velfærdssamfundet - sådan som dit indlæg er et udmærket tidligt eksempel på. Anders Samuelssens rituelle afstandtagen til ultra-liberalister og den pludselige opblødning på skatteområdet kan få en til at tvivle.

Khader og Samuelssen har gennem deres politiske karrierer redet på en bølge og aldrig mærket reel modstand. - Mach

Ny Alliance kommer til at give køb. Mach skriver: Fogh har nu bekendtgjort, at han er klar til at danne regering med Ny Alliance som parlamentarisk grundlag, også selvom det kræver politiske indrømmelser. Fogh erkender dermed presset for at flytte Venstre bort

fra Dansk Folkeparti. Det er interessant, fordi det faktisk åbner for nye konstellationer, alle primært på den borgerlige banehalvdel, men ikke desto mindre med forskellige politiske nuancer.

Interessant er det også fordi Ny Alliances skatteudspil er langt mere vidtrækkende end noget, Fogh har villet levere. Hvilket også ville være svært, når han fortsat søger at spille den politiske rolle som velfærdens forsvarende! Arbejderbevægelsens Erhvervsråd har netop beregnet, at Ny Alliances skatteomlægning ville føre til en voldsom øget polarisering mellem rig og fattig og iøvrigt læse statskassen for over 50 mia. kroner.

Det må fastholdes, at en stor del af Ny Alliances popularitet ligger i målet at gøre op med Dansk Folkepartis indflydelse og blokpolitikken.

Lige nu tyder det på, at Fogh er åben, hvis det er en nødvendig pris for at blive ved magten. Det er svært at vurdere prisen, da Ny Alliances politiske program endnu er ukendt. Og de centrale politiske figurer må siges at stå med forskellige bud på en række sager. Men indrømmelser på asyl- og indvanderområdet (hvor Khader har sagt, man ikke vil 'tilbage til tiden før 2001') eller skattepolitikken er to oplagte emner.

Omvendt kommer Ny Alliance formodentlig til at give køb på nogle mærkesager ret hurtigt. Anstændigheden (fordi de skal være sammen med DF) - eller den liberalistiske politik, enten fordi de ikke får alt af Fogh, eller fordi de skal danne alliance med Socialdemokraterne (hvis de mener det med de brede alliancer alvorligt). [nb: skrevet før Helle Thorning-Schmidt ifølge Politiken opfordrede Ny Alliance til samarbejde, 15/5 2007 kl.23.32. red.].

Mange medier har næsten skrevet Jelveds politiske nekrolog. Det er under alle omstændigheder ikke umuligt, at de Radikale alligevel får en central rolle efter et folketingsvalg: Måske er det interessant for dem - trods alt - at pege på en borgerlig regering for at komme ind på den bane, hvor Ny Alliance har placeret sig. Om meningsmålingerne kan holde vil i sidste ende afhænge af, at der kommer politisk kød på skelettet Ny Alliance. Og af hvilken kvalitet, det får.

Ny Alliance har oplagt endnu ikke fundet balancen efter at have kastet sig ud i det politiske luftrum. Partiet lider indtil videre af at mangle retning og være ude af stand til at analysere tilstrækkeligt. Khader og Samuelssen har gennem deres politiske karrierer redet på en bølge og aldrig mærket reel modstand. Bølgen var stadig med dem ved lanceringen af Ny Alliance, men allerede i dag - med kritikken af den flade 40%-skat - står de med modstand. Spørgsmålet er, om de er i stand til at håndtere det som partiledere på længere sigt.

De sociale argumenter for lavere skat.

Mchangama skriver: Der er intet overraskende i, at Arbejderbevægelsens Erhvervsråd som en socialdemokratisk tænketank angriber Ny Alliances skatteforslag, alt andet ville have været stærkt overraskende. Der er heller intet

overraskende i retorikken om stigende ulighed og begunstiggelse af de rigeste, som er helt standard velfærdsfundamentalistisk sprogbrug. Udfordringen for Ny Alliance er - på trods af kritikken - at vise nok styrke til at fastholde sin målsætning om lavere skat..

Her kan man pege på de gavnlige effekter skattelettelser ofte medfører. Lavere skat vil f.eks. ifølge [den borgerlige tænketank, red.] CEPOS medføre en øget beskæftigelse på op imod 40.000 mennesker (afhængig af omfanget af lettelserne). Endvidere ville skattelettelserne kunne finansieres ved stærkt tiltrængte reformer - såsom forkortelse af dagpengeperioden, opgør med efterlønnen, og en beslutning om at gøre børnepenge og folkepension indkomstafhængig. Det er tiltag, som ikke ville ramme de svageste i samfundet - forstået som dem der ikke kan klare sig selv - og som vil medføre at flere af dem, der KAN klare sig selv men som står udenfor arbejdsmarkedet - herunder indvandrere og efterkommere - vil få større muligheder og incitament til at få foden indenfor. Sådanne sociale argumenter for skattelettelser og reformering af velfærdsstaten er fuldstændigt fraværende i det danske politiske liv.

Spørgsmålet er, om Ny Alliance kan og tør gribe mulighed for at føre fremadrettet politik på sådant et grundlag. Khaders afvisning af Helle Thorning Schmidts kurtiseren er i den forbindelse et godt tegn da den politiske venstrefløj, som Socialdemokratiet på det seneste har orienteret sig mod, så åbenlyst er uden holdbare visioner for Danmarks fremtid, og næppe er indstillet på reformer af den slags der er nødvendige for at gennemtrumfe de påtænkte skattelettelser.

Ny Alliance skal snarere orientere sig mod de utilfredse dele af Venstres bagland, hvilket støttes af, at flertallet af Ny Alliances nyvundne tilhængere er frustrerede venstrevælgere. Bliver utilfredsheden i Venstre tilstrækkelig stor må Statsministeren nødvendigvis orientere sig mod Ny Alliance, hvorfor det giver god mening for Ny Alliance at blive ved med at puste til hvad regeringen havde regnet med var en udslukt borgerlig-liberal ild.

Ny Alliance skal orientere sig
mod de utilfredse dele af
Vestres bagland, hvilket
støttes af, at flertallet af Ny
Alliances nyvundne tilhængere
er frustrerede venstrevælgere.
- **Mchangama**

